

туловъ, е подкрѣпило у послѣдния мисълта, да потърси и той чужда помощ за учене въ Русия. Той ще е узналъ и това, че въ Одеса вече се учи единъ неговъ съгражданинъ, поддържанъ отъ одескитѣ попечители на Габровското училище — Игнати Габровецъ (Априловъ—Денница Новоболгарскаго образованія — Одесса, 1841, с. 34). Слѣдъ тази срѣща съ Княжески, Чинтуловъ напуща още въ 1839 Букурещъ и се отправя за Браила, дѣто се спрѣлъ при сливенеца Димитъръ Диамандиевъ (Утро, с. 181). Послѣдниятъ го подкрѣпилъ материално (Грековъ, Юб. сб. с. 110) и навѣрно пакъ въ сжщата година го изпратилъ въ Одеса до тамошнитѣ българи (Табаковъ — Юб. сб. с. 191). Тѣ ще сж издържали Чинтуловъ изпърво отъ одескитѣ суми на Габровското училище (П. Р. Славейковъ — Габровското училище... 1866, с. 83), докато получилъ той стипендія за издрѣжка и учене въ одеската духовна семинарія.

Стипендиитѣ за българчетата сж били издѣйствиувани отъ новоросійския и бесарабски генералъ-губернаторъ, графъ Воронцовъ. Ето що пише Априловъ за тия стипендіи и за Чинтуловъ: „Но важнѣе всего для Болгарскаго юношества благотвореніе, сдѣланное Его сіятельствомъ, Графомъ Михаиломъ Семеновичемъ Воронцовымъ. По врожденному чувству благотворенія, и при томъ лично узнавъ въ Турецкой кампаніи 1812 года Габровцевъ, Его Сіятельство исходатайствовалъ нынѣ, у Государя Императора, позволеніе воспитывать на казенномъ иждивеніи въ здѣшней Семинаріи четырехъ юношей изъ Болгаръ, кои могли-бы, окончивъ курсъ, служить прѣподавателями слова Божія для единородцевъ. — Одесскій Архипастырь, Преосвященный Гавріиль, съ неизяснимой готовностію, принялъ Высочайше утвержденное опредѣленіе Святейшаго Синода, и оказалъ въ этомъ случаѣ совершенно отеческое попеченіе. Обучавшійся уже, въ то время, въ Одесскъ ученикъ, Добри, принять былъ тутже въ Семинарію, а три прочіе, выбранные изъ способнѣйшихъ, уже прибыли въ Одессу"... (цит. кн. с. 34—35). — И така, къмъ 1841 Чинтуловъ е вече стипендиантъ на Одеската Духовна Семинарія.¹⁶